

ningspersonalet, socialrådgivere eller sociologer, pædagoger, erhvervsvejledere, ledere af fængslets fritidsarbejde, præster, læger, psykiatere og psykologer. Disse medarbejdere er som regel også medlemmer af fængslets klassifikationskomité, der, når undersøgelsen er tilendebragt, prøver på at fastlægge et foreløbigt program for fangens behandling. Klassifikationskomitéen og dens medlemmer arbejder direkte og indirekte på at skabe og udvikle et tillidsforhold mellem fangen og institutionens personale. Den plan, der vedtages efter undersøgelsens afslutning, må nødvendigvis blive foreløbig, og klassifikationskomitéen følger derfor behandlingen af de enkelte fanger og har mulighed for at foretage omklassificeringer, d.v.s. mer eller mindre indgående ændringer i behandlingsplanen, så snart der viser sig et behov derfor.

I enkelte af de forenede stater har man oprettet modtagelsescentre, hvor igennem alle statsfængselsfanger passerer. En sådan centralisering af klassifikationsarbejdet muliggør anvendelsen af flere specialister og en bedre sortering af fangerne. Men modtagelsescentrene overflødiggør ikke de enkelte institutioners klassifikationsarbejde.

Indlederen kom herefter ind på spørgsmålet om fangesorteringen, som ikke i sig selv kunne opfattes som nogen behandling, idet man aldrig i en sortering kan nå så vidt i sin differentiering af de kriminelle, at man med udbytte kan underkaste dem, der anbringes samme sted, en ensartet behandling. Sorteringen får 2 hovedopgaver: negativt at udskille visse grupper, der ikke er egnede til at behandles sammen med hovedparten af de kriminelle, og positivt at samle en nogenlunde homogen fangebefolkning i de enkelte institutioner. Hovedvægten må her lægges på ordet nogenlunde. Det har sin store værdi, at lovovertræderne i en bestemt institution ikke udgør en altfor ensartet gruppe. Jo mere ensartet fangebefolkningen bliver med hensyn til alder, erhvervsmæssige og andre sociale forudsætninger, fangernes psykiske struktur o.s.v., desto mere abnormt bliver miljøet.

I slutningen af foredraget fremhævede indlederen de helt eller delvis ubestemte straffedommes værdi.

J. P. B.

KRONIK

I den sidste uge af 1949 var offentlighedens, pressens og navnlig politiets opmærksomhed samlet om *Carl August Lorentzen*, der lige før jul flygtede fra sikkerhedsforvaring i Horsens statsfængsel gennem en lang underjordisk tunnel, han selv havde gravet. Den undvegne fange blev pågrebet på en gård i nærheden en uge senere. Den naturlige beundring, som flugtens gennemførelse vakte, slog over i et spontant kriminalpolitisk reformforslag fra adskillige mennesker

(deriblandt en fhv. landsdommer): fuld frihed som belønning for særlig snedighed udvist på fængselsvæsenets bekostning. Skønt en praxis, evt. en regel, i denne retning meget muligt kunne virke stimulerende på fangers opfindsomhed og virkelyst, synes forslaget ikke at have nogen udsigt til gennemførelse.

Ved højesterets dom af 3. februar 1950 blev straffesagen mod *Wilfred Petersen* og tre af hans hjælpere afsluttet. W.P. og hans bevægelse har som bekendt spillet en ejendommelig rolle inden for den danske nazisme, både i 1930'erne og ikke mindst under besættelsen, da W.P. modarbejdede Frits Clausens parti. Trods denne virksomhed førte straffesagen i første instans til domfældelse efter forræderiloven. Ved landsretten tog sagen den opsigtsvækkende vending, at W.P. og hans folk ikke blot frifandtes, men tilkendtes store erstatninger for varetægtsfængsling. I frifindelsen kunne højesteret intet ændre, men det er nu fastslået, at de tiltalte selv ved deres forhold havde givet anledning til fængslingen. Een af højesterets 9 voterende dommere ville tilkende erstatning.

Der har siden januar rejst sig mange røster for et ønske om at undgå *dødsstrafs fuldbyrdelse* under den tilbagestående del af retsopgøret med landsforræderne. En kreds af præster og kirkeligt interesserede har fremsat en udtalelse i denne retning, og professor *Hurwitz* har i et indlæg i »Politiken« sluttet sig til tanken, bl.a. under henvisning til, at den situation, som begrundede kravet om dødsstraf, nu ligger næsten 5 år tilbage i tiden. — Det må antages, at der blandt de resterende dødsstrafsager er i hvert faldt nogle, som efter den fulgte praxis ikke giver grundlag for benådning. Justitsminister *Busch-Jensen* har i anledning af den stærke offentlige debat om spørgsmålet — i hvilken to modstående meninger stadig kommer til orde — givet udtryk for den anskuelse, at der ikke kan anlægges en ændret bedømmelse af disse sager.

Fhv. justitsminister *Elmqvist* har i landstinget anbefalet, at der i fortsættelse af loven af 1. juni 1947 gives videregående regler om *æresoprejsning* (»amnesti«) for politiske lovovertrædere. Justitsminister *Busch-Jensen* svarede, at dette spørgsmål ikke burde gå forud for en almindelig revision af rettighedsreglerne i den gældende lovgivning.

Der er optaget en dokumentarisk film om *behandlingen af psykisk abnorme lovovertrædere* i Herstedvester. Både de forvarede og anstaltens personale har taget del i manuskriptets udarbejdelse sammen med professor *Louis le Maire*, overlæge *Georg K. Stürup* og filminstruktør *Jens Henriksen* (der har forestået optagelsen). Filmen spiller i 1 time, og den blev d. 8. februar i Paladsteatret præsenteret for en indbudt kreds af politikere, politifolk, jurister, læger og andre særligt interesserede. Filmen var forinden blevet spillet for de forvarede i Herstedvester.

Knud Waaben.